

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 1100. Usque Ad Annum 1143

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1762

VD18 90117999

§. 39. Imperator inter Papam & Monachos Cassinenses Arbitrer.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66385](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66385)

dicerent, & sibi Papæ legitimo obedi- Sæcul. XII.
 tiam jurejurando promitterent. His A.C. 1137.
 auditis, Rainaldus Abbas obstupescens
 ad Imperatorem appellat, & promittit
 facturum se, quod ille suassisset. Non de-
 trectavit Arbitri munus inter Papam &
 monachos Imperator, & discutere, an
 pro excommunicatis haberi deberent.
 Ergo Pars utraque oratores deligit, qui
 coram Principe causam dicerent.

§. XXXIX.

*Imperator inter Papam & Monachos
 Cassinenses Arbitr.*

Die nona Julii Imperator hanc causam
 examini subicere cœpit; operam
 suam commodante Peregrino Patriarcha
 Aquilejensi & compluribus aliis Episco-
 pis Abbatibusque. A Summo Pontifice
 delecti aderant Aimericus Cancellarius
 cum tribus aliis Cardinalibus, S. Bernar-
 dus & complures alii. Nomine Cassi-
 nensium acturi venerant Henricus Dux
 Baviaræ, Conradus Dux Sueviæ cum plu-
 ribus aliis proceribus, Henricus Episco-
 pus Ratisbonensis, & Adalbero Basileen-
 sis, qui exinde haud diu superstes fuit.
 Ex his videmus celebratum denique fuisse
 Concilium, cui Imperator juxta Ma-
 jorum suorum exemplum intererat. Pri-
 mo duo Oratores delecti sunt, videlicet

c. 109.

Chro. Saxo
 1137.

D d d 3 Gerar-

Sæcul. XII.
A.C. 1137

Gerardus, Cardinalis Titulo Sanctæ Crucis, qui pro Ecclesia Romana, & Petrus Diaconus, qui pro Cassinensibus causam diceret. Interpretes quoque constituti, qui latine dicta germanice, & germanice prolata latine redderent.

Tunc ergo Gerardus Cardinalis conversus ad Imperatorem dixit: *Ecclesia, quæ te consecravit, Imperator semper invictæ, obstupescit, quod Monachos excommunicatos receperis.* Cui Imperator: *Hæc ipsa quæstio modo discutitur, an isti excommunicati sint.* Deinde Gerardus: *Præcepit Ecclesia, ut Innocentio Papæ obedientiam jurato promitterent.* Cui Petrus Diaconus opposuit; prohibitum esse

Matth. 5 34 in Evangelio unquam jurare, tum etiam Constitutionem domesticam in Regula S. Benedicti, ad Monachos pertinentem, Legibus Caroli Magni & ejus Successorum confirmatam. Quibus inspectis Lotharius Imperator Pontificis Legatis injunxit; Papam suo nomine rogarent, ne has Leges violatas vellet. Sicque Sessioni primæ finem imposuit. Altera die Gerardus Cardinalis dixit; Papam Imperatoris postulationem non admittere, nempe in edendo a monachis juramento non dispensare, quin potius ad deponenda Insignia Pontificia permoveri posse; cumque Petrus Diaconus reponeret, Congregationem Cassinensem Ecclesiæ

Roma

c. 110.

Romanæ semper fuisse fidelissimam, Cardinalis objecit: *Quando, Innocentio Papa rejecto, Papæ Schismatico adhaesistis, numquid fidem non fregistis?* Cui Petrus: *Dic, obsecro, an nos eum dereliquisse dicendi sumus? an non magis ipse nos deseruit?* Tacite Innocentium arguens, quod more pastoris mercenarii gregem suum sua cura destituisset, cum fugisset in Franciam. Ad hæc Imperator: *Hi monachi ostendunt, quod si oves erraverint, non ipsorum, sed pastoris culpa fuerit. Quare rogandus est Papa, ut eis veniam det, quemadmodum & nos, quod in nos peccarunt, ignoscimus.* Ita secunda Sessio soluta est.

Ubi ad Sessionem tertiam conventum, Imperator dixit, præsentem contentionem nemini Judicalem actionem videri debere, cum de nulla re alia ageretur, quam de membro uno, quod ab Ecclesia separatam esset, capiti iterum conjungendo, & de filiis reconciliandis irato patri, qui ira intepescente gratias acturus esset cuicumque, qui furori suo caros filios suos eripuisset. Imperatori ita loquenti Cardinalis Gerardus respondit: *An te latet, Domine, homines istos cum Rogerio, Siciliae Comite, contra Ecclesiam Romanam & te Romanorum Imperatorem conjurasse, imo etiam nobis omnibus anathema dicere ausos?* Respondit

D d d 4

Impe-

Monasterium Cassinense.

c. III.

Sæcul. XII. Imperator: *Patienter fero, quæ monachi*
A.C. 1137. *Cassinenses contra me egerunt, & bona*
fide ignosco. Papa quoque eis, quæ contra
Sedem Romanam & ipsum deliquerunt, in-
dulgeat. Reposuit Cardinalis: Quamvis
in hac causa Pontificis nomine & iussu
agamus, non tamen sine ipso rem tantam
definire possumus. His omnes discesse-
runt. Nocte sequente, quam Impera-
tor, ut solebat, insomnem ducebat, Pe-
trus Diaconus ad ejus pedes provolutus,
pro conservanda Dignitate Cassinensis
Monasterii vehementissime peroravit, &
demonstrare conatus est, ipsius Imperato-
ris multum interesse, ne illorum Abbatum
auctoritas proculcaretur.

6. 112.

In Sessione quarta Cardinali Gerar-
do dicenti, Papam Jus Episcopale, quod
sibi in Abbatiam Cassinensem esset, ab-
dicare non posse, Bertulfus Imperatoris
Cancellarius respondit, hanc jurisdictionem
in sola potestate ordinandi Abbatem
absolvi. Cumque Cardinalis instantissime
peteret, ut monachi juramentum, quod
Papa exigebat, præstarent, & adjiceret,
Papam multum mirari, Imperatorem
rebellibus monachis contra se favere,
Lotharius ira accensus, & ego, inquit,
satis mirari non possum, quod precibus
meis omnino nihil dandum esse credat,
meis, inquam, qui jam mensibus quatuordecim
cum exercitu meo, ipsi milito,
qui

qui aurum ad sublevandam Reipublicæ necessitatem destinatum Papæ bono impendi, quem Sedi suæ restitui, cui populos omnes trans alpes degentes conciliavi. Tum, postquam commemorasset, quanta essent Montis Cassini merita, conclusit in hæc verba: *Vel Ecclesia Romana hoc Monasterium in gratiam recipiet, vel Imperium ab ea recedet.* Promisit Cardinalis, se omnia ad Papam delaturum esse, sicque finita est Sessio.

Die sequenti Cardinalis Gerardus retulit, quod Papa, ut precibus Imperatoris non nihil concederet, Monachis juramentum fidelitatis non autem juramentum obedientiæ remittat & addidit: *Dominus Papa illud quoque in mandatis nobis dedit, ut ipsius nomine, contra electionem Abbatis, ab excommunicatis in favorem hominis excommunicati & Schismatici peractam reclamaremus.* Inprimis querebatur Cardinalis, quod in electione Summi Pontificis consensum præterissent; at Petrus Diaconus affirmavit, Abbatem suum libere a monachis juxta Regulam S. Benedicti & antiquam consuetudinem eligi oportere. Tumque exempla non nulla contraria argumentis diluit. Cardinalis Gerardus illud quoque expromisit, Rainaldum Abbatem electum fuisse, Subdiaconum, cum Canones Presbyterum, aut saltem Diaconum eli-

D d 5

gi

Sæcul. XII.

A.C. 1137.

v. c. 115.

n. 2047.

c. 113.

Contentio
inter Papam
& Imperato-
rem.

Sæcul. XII. A.C. 1137. gi præciperent, qui Evangelium prælegere posset. Ad istud ultimum nihil responsum, sed Imperator iterum Papam rogare, ut monachis ignosceret. Et sic quinta Sessio terminata. Imperator vero maximi faciens Petrum Diaconum, qui causam Monasterii singulari solertia defendisse videbatur, eum suscepit, deinceps sibi ab obsequiis futurum.

o. 115. Tandem Papa, continuis Imperatoris precibus cedens, non ultra repugnavit, sed Monachis & Abbati Montis Cassini ignovit. Igitur die S. Symphorose Martyris, decima octava Julii, præstituta, Imperator Rainaldum Abbatem, monachos, Generum suum Henricum Ducem Bavarie, complures alios Optimates, & Præfules ad Papam misit. Ubi ad locum a tabernaculo Pontificis haud procul positum pervenerunt, aliquot Cardinales venientibus obviam processerunt, atque Rainaldi jurantis verba exceperunt, quibus Schismati, Petro Leonis, & Rogero Sicilie, renunciavit, Innocentio Papæ autem ejusque Successoribus obedientiam promisit, & monachos hujusmodi jusjurandum edere tergiversantes ea qua in subditos valebat potestate ad jurandum compulit. Tum ab excommunicationis censura absoluti, ad Papam accerserunt nudis pedibus, atque ad osculum pacis admissi sunt. Inde Rainaldus deduci-

ducitur ad Imperatorem, in cuius con- Sæcul. XII.
spectum antea non venerat; tunc vero A.C. 1137.
honorifice admissus est, & numero Capel-
lanorum adscriptus. (*)

§. XL.

*Legatio Constantinopolitanorum ad
Lotharium adornata.*

Sub idem tempus Legati Joannis Com-
neni, Imperatoris Constantinopolita-
ni ad Lotharium Imperatorem perve-
niunt, victoriam de Rogerio Rege repor-
tatam gratulantes. Cum ceteris Græcis
autem venerat quidam Philosophus, qui
contra Sacram Sedem & totam Occiden-
tis Ecclesiam declamare cœpit; Papam,
ajebat, potentissimo Principi similem, Im-
peratorem referre non Episcopum; Cle-
ricos Romanos, excommunicatos & azy-
mitas

(*) Hanc narrationis partem in Cardinali Ba-
ronio non inveni, sed in Annalibus Benedicti-
norum auctore P. Mabillonio hæc lego: *Quæ ad
causam usque referuntur, & non a Petro Dia-
cono scripta, sed a quodam male feriato Schis-
matico conficta, & Chronico assuta, Baronio . . .
videntur . . .* Addit deinde Mabillonius: *Cer-
te ne dissimulem quod sentio, ejusmodi narra-
tiones non omnino abhorrent ab ingenio & in-
dole Petri Diaconi, qui Gloriam & ostenta-
tionem subinde affectat. &c. Annales ad hunc
annum. p. 262.*